

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 19206/10
30.08.2011.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Руже Урошевић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца М. М. из З., Ул. .... бр. .... изјављеној против туженог Министарства трговине и услуга Републике Србије, Секретаријата министарства, ради поништаја решења, број: ..... од 15.01.2010. године, у правној ствари оцене рада и престанка радног односа државном службенику, у нејавној седници већа одржаној дана 30.08.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства трговине и услуга Републике Србије, Секретаријата министарства, број: ..... од 15.01.2010. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од ..... динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, одређује се тужиоцу, државном службенику, распоређеном на радном месту начелника Одељења – тржишног инспектора у звању вишег саветника Одељења тржишне инспекције З., Сектора тржишне инспекције, у поступку провере квалитета рада, оцена "не задовољава".

Ставом другим диспозитива оспореног решења, утврђује се да даном коначности тог решења тужиоцу престаје радни однос.

У складу са поуком о правном леку датом у оспореном решењу, тужилац је благовремено поднео тужбу Управном суду којом оспорава правилност и законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Указује да је у оспореном решењу занемарена одредба члана 10. став 3. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, која налаже да се у обзир узму и све оцене дате државном службенику у периоду од претходне две године, а што у његовом случају није учињено. Указује да је непосредни руководиоца који је и донео оспорено решење, предложио доношење решења од 15.04.2009. године, број: ....., којим је тужилац распоређен на радно место начелника Одељења тржишне инспекције З. – тржишни инспектор у звању виши саветник, а што је чињеница која указује на колизију запажања поменутог руководиоца у неостваривању радних циљева за целу 2009. годину у односу на приложено решење. Истиче да му је непосредни руководиоца дана 06.08.2009. године, доставио спецификацију радних циљева ретроактивно за период од 10.04.2009. до 13.12.2009. године, што указује да му није било могуће да предвиди своје радне циљеве за април, мај, јун и јул 2009. године. Посебно истиче да је оспорено решење примио тек 17.02.2010. године, што је фактички дан коначности решења, а да је тек 26.02.2010. године примио решење туженика број: ..... од 18.02.2010. године, којим му се одређује оцена "не задовољава" за период оцењивања 01.01.2009. до 31.12.2009. године, чиме су му одређене две оцене за исти период оцењива, тј. за 2009. годину. Сходно изнетом, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе туженог да га врати на радно место на коме је радио до престанка радног односа, као и да му накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 17.02.2010. године, до враћања на рад и трошкове поступка под претњом принудног извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно

саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и доказа у списима предмета, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења, произлази да је тужени орган, одлуку као у диспозитиву истог, донео са разлога што је применом одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, извршио оцењивање запослених, у ком поступку је, између осталог, извршена провера квалитета рада тужиоца, којом приликом су у обзир узети постигнути резултати у остваривању радних циљева, потребно знање и способности, поштовање процедуре рада, правила струке, као и радна дисциплина и све друге релевантне чињенице и околности које су утицале на радну успешност државног службеника и утврђено је да његов квалитет рада није задовољавајући, односно да током целе 2009. године није остварио радне циљеве који су му утврђени од стране непосредног руководиоца и са којима се својим потписом сагласио. Између осталог, утврђено је да су остварени резултати његовог рада показивали опадајући и несразмерни број контрола у односу на број пријављених захтева судовима за прекршаје, пријаве за привредне преступе и изречене и наплаћене мандатне казне. Утврђено је да од укупно 3.151 извршене контроле, чак 2.600 контрола је без икаквих управних мера, а да је тужилац у месечним извештајима о раду, као редовне контроле исказивао и дупле контроле инспектора које су они евидентирали појединачно као своје, контроле извршења решења као извршене нове контроле а обичне службене белешке евидентиране су као извршене контроле и слично, што указује на непознавање прописа из надлежности тржишне инспекције и поступка инспекцијског надзора. На основу изнетог, тужилац је оцењен оценом "не задовољава", те је даном коначности решења њему престао радни однос код туженог.

Међутим, по налажењу Управног суда, нису били испуњени услови да се истим решењем одлучи о питању оцењивања државног службеника и о престанку његовог радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја

запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена "не задовољава" престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решење којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом "не задовољава", радни однос му престаје по самом закону у складу са одредбом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем, у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о оцењивању, а што представља будућу

неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. истог Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног Закона.

Одлука о трошковима поступка, у ставу II диспозитива пресуде, донета је на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и одредаба чл. 146., 149. и 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04... 111/09), а које одредбе се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), па су тужиоцу признати трошкови на име таксе за тужбу у износу од ..... динара и таксе за пресуду у износу од ..... динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.08.2011. године, 9 У. 19206/10

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа – судија
Зорица Китановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JK